

ŽIVOT FARNOSTÍ ZNOJMA

ZPRAVODAJ ZNOJEMSKÝCH FARNOSTÍ

BŘEZEN 2008

č. 3

PRONIKNOUT DO VELIKONOČNÍHO TAJEMSTVÍ

A si každý z nás měl, nebo ještě má nějaké tajemství. Pokud je něco tajemství, pak je zřejmé, že to neví kdokoliv. Naopak. Tajemství svěrujeme jen tomu, komu hodně důvěřujeme a kdo nám je velmi blízký. A není tajemství jako tajemství. Jiná jsou tajemství, která mají děti a něco jiného je například lékařské nebo zpovědní tajemství. Jsou však také skutečnosti, které jakoby všichni nějak známe, a přece zůstávají v jádru tajemství. Mezi takové zřejmě patří i tajemství velikonočního příběhu. Tedy to, co prožil Ježíš a co si my připomínáme ve dnech Svatého týdne.

Na tomto místě je dobré připomenout, že Boží věci zůstanou navždy něčím, co nás bude nekonečně přesahovat. Dá-li Bůh, tak jednou na věčnosti nám bude mnoho odkryto, ale ne vše. Tím spíše zde na zemi nám mnoho zůstává skryto. Přece nám však Bůh již nyní chce mnohé věci poodhalit, protože nám nabízí

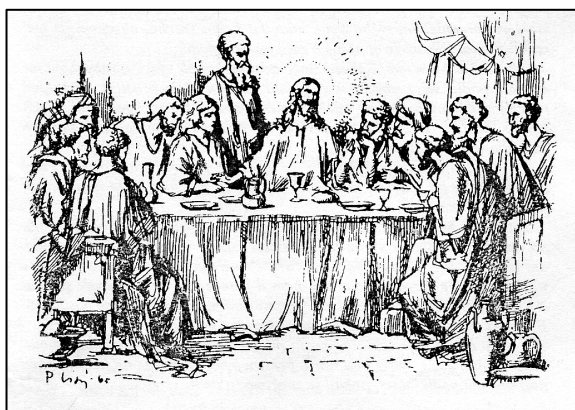
své přátelství. Záleží na nás, zda využijeme této příležitosti a vstoupíme do těchto tajemství.

Je mnoho podstatných skutečností ve velikonočním příběhu, které je třeba znát a uvažovat o nich. Například to, že Ježíš večer před svou smrtí slaví s učedníky poslední večeři s ustanovením mše svaté a jaksi dopředu předjímá jednak velkopáteční oběť lásky na kříži a současně onen zázrak zázraků, tu velikou noc třetího dne, své

zmrtvýchvstání. Dále, že tímto Ježíš zlomil moc hříchu, smrti i ďábla, zrušil dávné nepřátelství, uzavřel novou smlouvu a obnovil přístup člověka k Bohu. A

v neposlední řadě vědět, že tu je Boží nabídka mít na tomto všem podíl skrze církve, křest, eucharistii a další svátosti.

A přece, to vše můžeme vědět a účastnit se těchto obřadů, ale do tajemství, tak jak nás k tomu zve Bůh nepronikneme.

Zůstáváme tak nějak vně a to hlavní, kvůli čemu se to vše koná, nám zůstává skryto. Proč?

Snad je to proto, že nechceme dát úplně sami sebe Otcí jak to udělal Ježíš. Obrazně se někdy říká, že nechceme pustit klíčky a volant svého života a předat to Bohu. Máme tak často strach sednout si jen jako spolujezdec do auta, které bude řídit jen ON a poveze nás do míst, která jsme nikdy neviděli ani na mapě. A přece po tom v hloubi srdce toužíme a nechceme se stále jen dívat na Ježíšovo velikonoční tajemství, ale přejeme si spolu s ním do něj vstoupit a spolu s ním také prožít tu úžasnou proměnu člověka tělesného

v člověka Božího, kterou nám nikdo jiný nemůže dát než vzkříšený Ježíš Kristus.

Duch svatý je nám v tomto pronikání do velikonočního tajemství Božího Syna nepostradatelným průvodcem. Vždyť i apoštolové procitli plně až tehdy, když jim byl dán Duch svatý. On nás totiž učí volat *Abba, Otče*. On nás učí té důvěře říkat spolu s Ježíšem: *Otče, ne co já chci, ale co ty chceš*.

Přeji sobě i vám odvahu ponořit se s velkou důvěrou v Boží blízkost do velikonočního tajemství.

Jáhen Jan Bezděk

MĚSÍČNÍ ÚVAHA

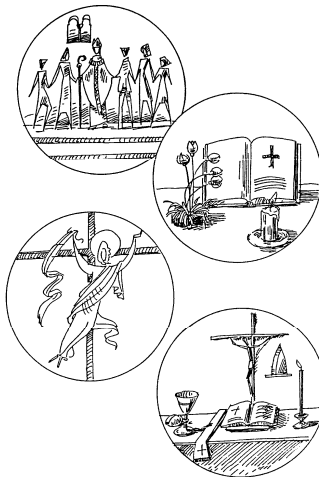
Petrova služba je jedním z konstitutivních prvků církve

Z generální audience Benedikta XVI.

Když evangelista Jan vypráví o prvním setkání Ježíše s Šimonem, bratrem Ondřeje, zaznamenáváme jedinečnou skutečnost: Ježíš „na něj pohleděl a řekl: Ty jsi Šimon, syn Janův; budeš se jmenovat Kéfas (což se překládá: Petr)“ (*Jan 1,42*). Ježíš obvykle neměnil jména svých učedníků, s výjimkou přízviska „synové hromu“, kterým se za určitých okolností obrací na Zebedeovy syny (srov. *Mk 3,17*), ale dále ho už neužívá, nikdy nepřihlížel žádnému ze svých učedníků nové jméno. Učinil tak jen s Šimonem a toto jméno, přeložené do řečtiny jako *Petros*, se v evangeliích několikrát vrací a nakonec zatlačí původní jméno do pozadí.

Tato skutečnost získává na významu, vezme-li v potaz, že ve Starém Zákoně změna jména zpravidla předchází pověření zvláštním posláním (srov. *Gn 17,5; 32,28 ad., apod.*). Vskutku, na Kristovu vůli dát Petrovi zvláštní důležitost v rámci sboru apoštolů můžeme usuzovat z řady náznaků: v Kafarnaum jde Mistr bydlet do

Petrova domu (*Mk 1,29*); když se na něj tlačí dav na břehu Genezaretského jezera, Ježíš vybírá mezi dvěma připoutanými loďkami právě Šimonovu (*Lk 5,3*); když Ježíš za zvláštních okolností vybírá do svého doprovodu jen tři učedníky, Petr je v této skupině vždy připomínán jako první: je tomu tak při vzkříšení Jajrovy dcery (srov. *Mk 5,37; Lk*

8,51), při Proměnění (srov. *Mk 9,2; Mt 17,1; Lk 9,28*), při agónii v Getsemanské zahradě (srov. *Mk 14,33; Mt 16,37*). Stejně tak se na Petra obracejí výběřčí daní v Chrámu a Mistr platí pouze za sebe a za něho (srov. *Mt 17,24-27*); Petrovi myje nohy při Poslední večeři jako prvním (srov. *J 13,6*) a pouze za něj se modlí, aby jeho víra neselhala a aby v ní pak mohl upevňovat ostatní učedníky (srov. *Lk 22,30-31*).

Toto zvláštní postavení si koneckonců uvědomuje i sám Petr: právě on často mluví jménem ostatních, žádá o vysvětlení složitých podobenství (*Mt 15,15*), přesného smyslu některého z přikázání (*Mt 18,21*) nebo formálního příslibu odměny (*Mt 19,27*). Často je to on, kdo vystupuje jménem všech, aby vyřešil některé rozpačité situace. Tak například když se Ježíš, zarmoucený nad nepochopením zástupu po promluvě o „chlebu života“, ptá: „I vy chcete odejít?“, Petrova odpověď je rezolutní: „Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života“ (srov. *Jan 6, 67-69*). Stejně rozhodné je vyznání víry, které činí – opět jménem všech Dvanácti – nedaleko Cesareje Filipovy. Na Ježíšův dotaz: „A za koho mě pokládáte vy?“, Petr odpovídá: „Ty jsi Kristus, Syn živého Boha“ (*Mt 16,15-16*). Ježíš místo odpovědi tehdy pronáší slavnostní prohlášení, které jednou provždy definuje Petrovu roli v Církvi: „A já ti pravím, že ty jsi Petr; a na té skále zbuduji svou církev... Dám ti klíče království nebeského, a co odmítneš na zemi, bude odmítnuto v nebi, a co přijmeš na zemi, bude přijato v nebi.“ (*Mt 16,18-19*). Trojice metafor, na něž se Ježíš odvolává, je velmi zřetelná: Petr bude *skalnatým základem*, na kterém spočine stavba církve; bude mít *klíče* Království nebeského, aby otvíral a zavíral, jak bude považovat za spravedlivé; a nakonec, bude *moci svazovat a rozsvazovat*, totiž tak, že

bude ustanovovat nebo zakazovat to, co uzná za nutné pro život Církve, která je a zůstává (církví) Kristovou. Plastické a zřetelné obrazy tak popisují to, co pozdější reflexe označí termínem „primát jurisdikce.“

Toto výsadní postavení, které Ježíš chtěl udělit Petrovi, najdeme také po zmrtvýchvstání: Ježíš pověřuje ženy, aby podaly zprávu výslovně Petrovi, odděleně od dalších Apoštolů (srov. *Mk 16,7*); za ním a za Janem běží Magdaléna, aby informovala, že kámen od hrobu byl odvalen (srov. *J 20,2*) a Jan mu dá přednost, když spolu dorazí před prázdný hrob (srov. *J 20, 4-6*); Petr bude také jako první z Apoštolů svědkem zjevení Zmrtvýchvstalého (srov. *Lk 24, 34; 1 Kor 15,5*). Tuto jeho nesporně dominantní roli (srov. *J 20,3-10*) vyznačuje kontinuita mezi výsadním postavením, které měl ve skupině apoštolů a které bude mít ve společenství vznikajícím při velikonočních událostech, jak to dosvědčují Skutky apoštolů (srov. *Sk 1,15-26; 2,14-40; 3,12-26; 4,8-12; 5,111.29; 8,14-17; 10; atd.*). Jeho chování bylo považováno za rozhodující do té míry, že se stávalo terčem komentářů i kritik (srov. *Sk 11,1-18; Gal 2,11-14*). Na tzv. Jeruzalémském sněmu má Petr vedoucí úlohu (srov. *Sk 15 a Gal 2,1-10*) a právě proto, že vystupuje jako svědek autentické víry, i Pavel mu přiznává jistý „primát“ (srov. *1 Kor 15,5; Gal 1,18; 2,7ad; atd.*). Skutečnost, že řada klíčových textů vztahujících se na Petra odkazuje ke kontextu Poslední večeře, při níž Kristus uděluje Petrovi službu utvrzovat bratry (srov. *Lk 22,31 ad.*) ukazuje, že Církve, která vzniká z velikonoční památky slavené v eucharistii, má ve službě svěřené Petrovi jeden ze svých konstitutivních prvků.

*Přeložila Johana Bronková
Vybral IJK*

NĚCO ZNOJEMSKÉ HISTORIE

POUTNÍ KOSTEL SV. WOLFGANGA V HNANICÍCH U ZNOJMA.

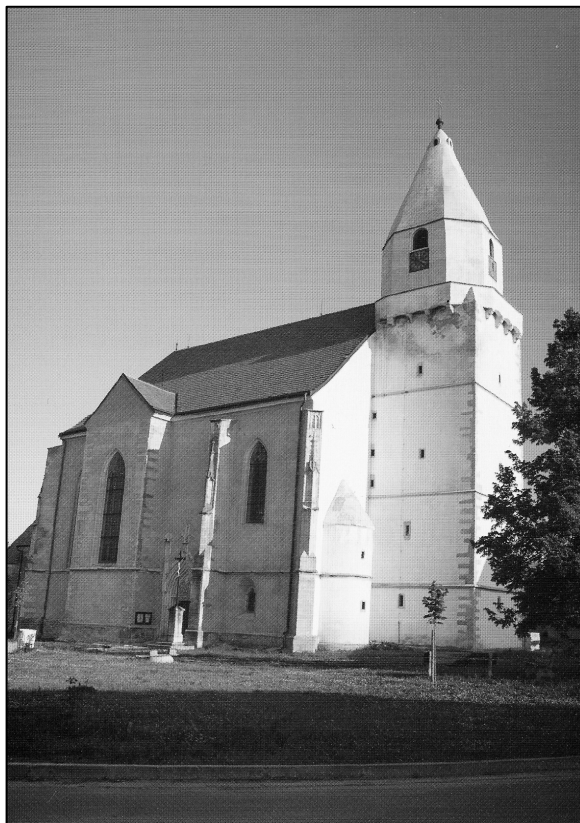
V prvním čísle letošního roku našeho Zpravodaje byl článek poslední svatyni na území královského Znojma – dvou velkomoravských kostelích na Hradišti. Dnes se zaměříme na nejbližší okolí města, osady, která se v průběhu doby vyvinula v poutní místa.

Mezi osady, které náležely do sféry premonstrátské kanonie v Louce u Znojma, založené r.1191 knížetem Konrádem Otou, můžeme zařadit obec Hnanice s pramenem sv. Wolfganga. Dnešní obec je rozložena v těsné blízkosti rakouskomoravské zemské hranice v mělké proláclině, kterou protéká potek Daníž. Loučtí premonstráti zde kolem r.1221 vlastnili část osady, která byla později celá v majetku kláštera cisterciáček Vallis s. Mariae v Oslavanech. Louka zde vykonávala jen duchovní správu.

Kolem roku 1280 je v osadě Hnanice připomínán kostel. Dodnes zachovalé pětiboké kněžiště se sakristií a obdélnou lodí nese všechny znaky gotické architektury XIII. století. Mimořádný význam osady je spojován s místem kultu řezenského biskupa sv. Wolfganga. Těžištěm náboženského života byla zřejmě studna v lodi kostela s pramenem zázračné vody, která se zachovala dodnes. Pověst o mimořádnosti místa musela být velmi fundovaná, když překonala náboženské krize koncem XIV. a počátkem XV. století. K regeneraci tohoto místa dochází v druhé půli XV. století. Svědčí o tom řada dobových zpráv z římských církevních míst na udílení odpustků. a z jejich příspěvků, darů a štědrých odkazů vznikl záměr vybudovat nový gotický kostel. Kdo byl iniciá-

torem nové stavby není známo. Známe jen jméno opata Louckého kláštera Pavla, pod jehož patronát Hnanice patřily a olomouckých biskupů Jana Filipce a Stanislava Thurze jejichž erby jsou zachovány na severním portále. Stavba kostelní trojlodí západně od starého kostela a kaple sv. Linharta byla provedena v letech 1485-1498 v duchu stavební hutě vídeňského Lerenze Spenninga, dále byla vystavěna věž v ose západního průčelí a hudební kruchta. Hospodářské a ideové důvody způsobily předčasné ukončení stavby, nový presbytář již nebyl založen a starého kostela bylo využito jako kněžiště. Nový kostel byl vysvěcen 3.4.1510.

Dokončený kostel umělecky dotvořený prostředím podunajské gotiky byl intensivně navštěvován poutníky. Nástup

Lutherovy reformace počátkem XVI. stel. přinesl sice útlum poutí, ale katastrofou byl až konec Třicetileté války kdy ve roce 1646 byl kostel údajně záměrně vypálen. Než došlo k poválečné barokní obnově zanikla řada gotických zdobných prvků, ale gotická podstata stavby přetrvala, takže ještě dnes ji musíme obdivovat.

Kolem roku 1700 došlo k obnově interiéru v duchu baroka. Dnešní hlavní oltář z roku 1712 je monumentální edikulové retablum s obrazem sv. Wolfganga, bočními sochami sv. Václava a Leopolda a obrazem Boha otce v nástavci. Severní boční oltář sv. Anny má retablum z druhé čtvrti XVIII. stol. vlastní obraz je ze první půle XIX. stol., sochy sv. Šebestiána, Rocha, Josefa a Josefa Heřmana a na predele je barokní kopie obrazu Brněnské madony. Jižní boční oltář je baldachýnový se sochami sv. Jana z Nepomuku, sv. Linhartu a Vendelína a pochází z bývalého klášterního kostela ve Vratěně.

Ve starém kostele je na barokním oltáři kamenná skulptura sv. Wolfganga z doby kolem r. 1480; socha Panny Marie trůnicí v oblacích, dřevěné řezané kartuše a studna sv. Wolfganga s gotickou renesanční obrubou.

Na stěnách gotického trojlodí je umístěn soubor soch světců a světic a čtyři rokokové náhrobníky ze zrušeného hřbitova. V minulém století nebyly provedeny žádné větší úpravy. Obrat k lepšímu nastal teprve po roce 1990. Dnes je interiér kostela kompletně opraven.

V sousedství obce Hnanice, na území Dolního Rakouska, cca 200 m od státní hranice, nachází se nad obcí Mittelretzbach další poutní místo „Heiliger Stein“. Je to staré kulturní místo, na kterém stál velký gotický kostel „Unserer lieben Frau am Stein“ zbořený r. 1793 za císaře Josefa II. Zůstaly z něho zachovány jen základy, okolo nichž je nyní postaveno vyhlídkové lešení, ze kterého je výhled na Hnanice a přilehlé dyjské údolí. Poblíž zachovalých základů kostela stojí od r. 1653 mariánská kaple.

Na tomto místě se jednou za rok scházejí poutníci z obou zemí na společné modlitbě, aby našli vzájemné smíření a křesťanskou cestu k bratrskému soužití obou národů.

V. Pavlík

CHARITA

Nový Domov pro matky v tísní otevřen!

Když byl v roce 1997 založen v Oblastní charitě Znojmo Domov pro matky v tísní - projekt, který pomáhá těhotným ženám a matkám s dětmi v tíživé životní situaci - bylo třeba pro toto zařízení najít vhodný objekt. Jako provizorní řešení jsme zvolili budovu bývalé

školy ve Znojmě-Hradišti, kde v té době již fungoval Denní stacionář sv. Damiána.

Přebudováním bývalého školního bytu vznikly 3 pokoje, které však měly společné zázemí. V roce 2004 se nám podařilo půdní vestavbou získat další 2 pokoje, čímž se kapacita zvýšila na 5 míst, k dispozici byl také krizový pokoj. Od začátku fungování Domova však bylo zřejmé, že žádosti o ubytování mnohoná-

sobně převyšují jeho kapacitu. Naším cílem proto bylo její zvýšení.

Po dlouholetých peripetích spojených s hledáním objektu vhodného k rekonstrukci jsme se rozhodli postavit nový Domov. V září 2006 byla zahájena stavba nové budovy s více než dvojnásobnou kapacitou. Stavební práce probíhaly díky získaným finančním prostředkům rychle a tak jsme mohli **v pondělí 11. února 2008 slavnostně zahájit provoz nového Domova pro matky v tísní**. Nyní je jeho kapacita 10 bytových jednotek a 3 krizové pokoje. Nový Domov také poskytuje mnohem větší možnosti pro děti i maminky. K dispozici jsou prostory pro volnočasové aktivity, herna pro děti, společná kuchyň pro výuku vaření a také prádelna se sušárnou. Velké poděkování patří všem dárcům a také těm, kteří se podíleli na realizaci stavby.

Při slavnostním zahájení symbolickou pásku společně přestříhli naši čestní hosté – hejtman Jihomoravského kraje Ing. Stanislav Juránek, starosta města Znojma Ing. Petr Nezveda a také prezident Diecézní charity Brno otec Josef Zouhar, který poté budovu požehnal.

V současné době už mají nové pokojíky své obyvatele a nám nezbyvá nic ji-

ného, než popřát, aby byl Domov pro matky v tísní jejich opravdovým domovem a místem, kde získají ztracený klid pro řešení své situace.

Oblastní charita Znojmo slaví své 15. narozeniny

V pátek 15. února 2008 uběhlo již dlouhých 15 let, kdy na Znojmsku začala fungovat Oblastní charita Znojmo. Vlastnímu vzniku charity ve Znojmě předcházela humanitární sbírka šatstva na podzim roku 1992 na pomoc Jugoslávii.

Od svého založení ušla tato organizace velký kus cesty. V současné době má Oblastní charita Znojmo 104 zaměstnanců a 18 projektů pomáhající tisícům potřebných lidí u nás i v zahraničí. V čele organizace stojí už od jejího vzniku ředitel Mgr. Evžen Adámek. Jemu i všem zaměstnancům patří velký dík od těch, kterým Charita pomáhá.

U příležitosti tohoto „jubilea“ tímto chceme také srdečně poděkovat všem našim sponzorům a dárcům a dobrovolníkům za jejich pomoc a dlouhodobou přízeň, ale také všem, kteří jakýmkoliv způsobem nabízejí svoji ochotnou pomoc, spolupráci a přízeň či provází naši práci modlitbou.

Upozornění

Upozorňujeme všechny dárcce ošacení, že v měsíci březnu bude z důvodu naplněné kapacity **uzavřen Charitní šatník** na Dolní České 1 ve Znojmě. Oděvy budou přijímány opět od dubna. Děkujeme za pochopení.

DOPIS NEMOCNÝM - NEJEN NEMOCNÝM

NA JEDNU PROBDĚLOU NOC NEZAPOMENU

Máte rakovinu

Ležel jsem sám, bojoval i se slzami, hledal nějaký pevný bod, o který bych se mohl opřít, možná člověka, který by mi mohl pomoci? Bylo mi, jako kdyby se všechno rozpadalo, jako kdyby mi byl kousek po kousku a bolestně rván z těla život. Bylo to období velké slabosti a stále znovu jsem zakoušel pocit bezmoci, který byl zesilován bolestmi.

Život se mi ale postupně měnil. Pochopil jsem – a na tyto hodiny nelze nikdy zapomenout, – jak velmi se život mění, jestliže všechno chápeme a přijímáme jako dávané, pro nás stvořené, nám darované. Všechno získávalo hlubší rozměr a vlastní krásu: bělost postele, vítr venku, záře očí, také bolest v zádech, slzy... Celá skutečnost dostávala jinou, světlejší barvu, aniž by bylo třeba z ní něco vylučovat: vše se stávalo symbolem Boha, všechno jako by vyjadřovalo Boží řeč, obracel se ke mně Bůh – i v tom, co bolelo, byť to znělo zpočátku nesrozumitelně. Na jednu

probdělou noc nikdy nezapomenu. V klidu nočních hodin přede mnou proběhly jako ve filmu uplynulé roky mého života. Jako bych pouze přihlížel. Vnímám jsem, jaký ke mně byl a je Bůh. V temnotě i za světlých dnů. Pociťoval jsem jeho dobrotivý dotek. „Bůh je dobrý!“

Když jsem se díval zpátky, vnímám jsem současně, jak je relativně nedůležité, kolik jsem toho vykonal a jak úspěšně nebo neúspěšně. Nebylo důležité, jak obětavě či „zmateně“ jsem tu či onde jednal a žil. Rozhodující bylo jediné to, zda se to dělo z lásky a v lásce. To dávalo všemu barvu. Někdy to poněkud umenšovalo to, co bylo leckdy velkolepé, jindy umocňovalo mnohé malé a skryté věci. Zdálo se mi ale, jako by to všechno ještě jednou objímal či téměř pozdvihoval dobrotivý Boží pohled.

(Zpracováno podle knihy Josefa Mauredera: Porozumět Božímu volání)

UČITELÉ CÍRKVE - 13. stol.

BONAVENTURA

Svátek 15.7.

Kardinál-biskup; církevní učitel OFM.

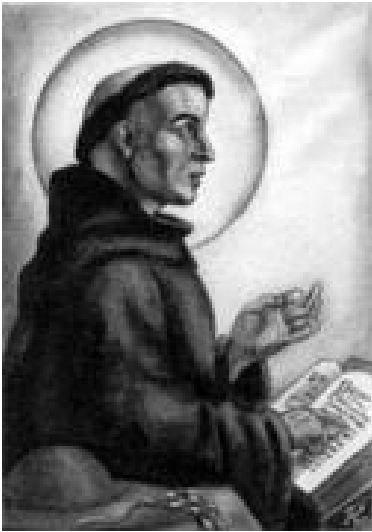
Narozen r. 1221 v Bagnoreggiu, Itálie; zemřel 15.7.1274 v Lyonu, Francie.

Patron františkánů; teologů; dělníků; nosičů břemen a výrobců hedvábí; dětí.

Bonaventura, jehož křestní jméno bylo Jan Fidanza opustil Itálii, aby studoval na pařížské univerzitě, kde byl jedním z jeho

učitelů Alexandr z Hales. Po jeho vzoru vstoupil do františkánského řádu a přijal jméno Bonaventura. Učil a kázal v Paříži po mnoho let a soustředil se na objasnění některých problémů, které byly v jeho době aktuální. Spolu se sv. Tomášem Akvinským hájil žebravé mnichy proti jejich oponentům; v r. 1257 byl zvolen generálem řádu. Vykonyval svůj úřad tak účinně, že je považován za největšího minoritu po samém sv. Františkovi z Assisi a za dru-

hého zakladatele řádu. V r. 1265 odmítl arcibiskupství v Yorku, ale o osm let později byl jmenován kardinálem biskupem v

Albanu. Účastnil se druhého koncilu v Lyonu, na němž došlo nakrátko ke smíření latinské a řecké církve, ale během jeho jednání zemřel a byl v Lyonu pochován.

Sv. Bonaventura byl mužem velkých intelektuálních schopností, ale vždy zdůrazňoval, že blázen může více milovat a znát Boha než leckterý vzdělanec. Jeho, prostotu líčí historka, jak řekl legátovi, který mu přinášel kardinálský klobouk, aby ho pověsil na nedaleký strom, neboť on právě myje nádobí a má špinavé ruce. Zanechal mnoho významných děl z oblasti teologie, filozofie a mysticismu, z nichž nejznámějším je „*Cesta mysli k Bohu*“, zachovala se rovněž jeho kázání. Papež Sixtu IV. Prohlásil velkého františkána 14.4.1482 za svatého a v r. 1588 ho papež

Sixtu V. prohlásil za církevního učitele a dal mu titul „Doctor Seraphicus“ (serafinský učitel).

Bonaventura ke znázorňován ve františkánském hábitu, někdy s kardinálským kloboukem. Často ho vidíme u psacího stolu, u sebe má krucifix a knihu.

(Zpracováno podle: Schaubert, Schindler: Rok se svatými aD. Attwater: Slovník svatých)

Bonaventura je autorem zhruba 45 spisů, vesměs teologicky zaměřených. Vedle sv. Tomáše Akvinského je považován za nejdůležitějšího teologa středověku. Nejznámější knihou sv. Bonaventury je „*Intinerarium mentis in Deum*“ (Putování mysli do Boha). Z pověření generální kapituly sepsal po roce 1260 oficiální životopis Františka z Assisi „*Legendu maior*“ (Legendu větší) a její zkrácenou verzi „*Legendu minor*“ (Legendu menší). Všechny předcházející životopisy byly z rozhodnutí generální kapituly v Paříži roku 1266 zničeny, čímž byla část Františkova duchovního odkazu ztracena.

(Převzato z Internetu)

ŽEHNÁNÍ PRAPORU SPOLEČENSTVA PEKAŘŮ MORAVY A SLEZSKA

Ve středu 30. ledna zavítali znojemští farníci společně se svým děkanem P.Jindřichem Bartošem do Vídně. V kostele Sv. Karla Boromejského se za přítomnosti hejtmana Jihomoravského kraje Stanislava Juránka konalo žehnání praporu Společenstva pekařů Moravy a Slezska. Při této slavnostní příležitosti se setkali představitelé pekařské a

cukrářské profese z několika zemí střední Evropy.

Proč se tato slavnost uskutečnila právě ve Vídni? Odpověď je jednoduchá: Patronem pekařů a cukrářů je Sv. Klement Maria Hofbauer, původem z Tasovic, který se ve Znojmě vyučil pekařem. Později vystudoval ve Vídni na kněze a v Římě vstoupil do řádu redemptoristů. Působil v různých zemích střední Evropy, především ve Var-

šavě a ve Vídni. Zakládal školy pro chudé děti, staral se o opuštěné a nemocné, byl také oblíbeným kazatelem. S úctou byl

zván mezi šlechtu, sdružovali se kolem něj významní umělci, spisovatelé a učenci a byl poradcem bavorského korunního prince Ludvíka. V obou metropolích na svého „apoštola“ nezapomněli dodnes. Pro svoji velikou obětavost, pracovitost, moudrost a pevnou víru v Boha se stal patronem Varšavy i Vídne. Sv. Klement Maria Hofbauer byl také důvodem, proč byli věřící ze Znojma, jeho rodáci, ke slavnosti přizváni.

V průběhu mše svaté požehnal prapor Společenstva pekařů Moravy a Slezska – v zastoupení vídeňského arcibiskupa kardinála Christopa Schönborna – biskupský vikář děkan Karl Rühringer. Slavnost poté pokračovala v prostorách Velvyslanectví ČR ve Vídni. Od hejtmana

Stanislava Juránka převzal prapor prezident Společenstva pekařů Moravy a Slezska pan Václav Labský. Prezident Společenstva cukrářů ČR pan Drahoslav Hvězda předal řád Sv. Ambrože předsedovi Společenstva pekařů a cukrářů Slovenské republiky Ing. Vojtechu Szemesovi, CSc. za jeho celoživotní práci v oboru a významný podíl na rozvoji mezinárodní profesní spolupráce. Ozdobou slavnosti byl také Moravský zemský mistr Královského řádu Moravských rytířů sv. Rostislava a Kolumbana, jeho Excellence Ing. Dr. Jaroslav Pospíšil Postřelmovský, rytíř z Heydeldorfu a na Heydelbergu, Eq. M. Z jeho rukou převzal významné ocenění pan hejtman Stanislav Juránek.

Ze všech těch parádních uniforem, honosných titulů a krásných slov šla přítomným až hlava kolem. Proto na závěr všichni uvítali chutné a vydatné pohoštění. Nad plnými mísami vybraných pochoutek a sklenkami s lahodnými nápoji se rozproudila živá zábava.

Sv. Klement Maria Hofbauer, původně chudý chlapec z Tasovic, byl v pravém slova smyslu občanem Evropy. Určitě by se mu líbilo, že v Evropě dnešních dnů se bourají zdi, ruší se hranice a hledá se všechno, co lidi spojuje. Je krásné být přítom!

E. Jurmanová

BEZ LEGRACE

Je směšné, jak 500,- Kč vypadá moc, když je dáváme do kostela, ale málo, když je vezmeme na nákup.

Je směšné dát s otálením 20,- Kč na agapé, ale za totéž dát v cukrárně 50 až 100,- Kč.

Je směšné, jak hodně času zabere hodina, kterou věnujeme Bohu, ale jak je málo, když se díváme na televizi, sportujeme, spíme, nebo máme přestávku na oběd.

Je směšné, jak dlouhých je pár hodin, které strávíme návštěvou kostela, ale jak jsou krátké, když sledujeme dobrý film..

Je směšné, jak jsme nadšeni, když dojde k prodloužení fotbalového či hokejového zápasu, ale jak si stěžujeme, když jsou bohoslužby delší než obvykle.

Je směšné, když je pracné přečíst kapitolu Bible, ale přečíst 200 až 300 stran bestsellerového románu je snadné.

Je směšné, když věříme tomu, co píše v novinách, ale zpochybňujeme, co je psáno v Bibli.

Je směšné, když se lidé derou, aby si zajistili přední místa na koncertu, ale v kostele sedávají vzadu.

Je směšné, když do práce chodíme zřídkka pozdě, ale do kostela chodíme často až po začátku bohoslužeb.

Je směšné, když nazýváme Boha svým Otcem a Ježíše bratrem a přitom je těžké, když je máme představit své rodině.

Je směšné, jak malé vypadají naše hříchy a jak velké jsou hříchy druhých.

Je směšné, jaké potíže mají někteří, aby se naučili evangelium sdělovat ostatním, ale jak snadné je pochopit a šířit klepy o druhých.

Je směšné, jak rychle přijmeme pokyny úplně cizího člověka, když se ztratíme, ale Boží pokyny pro život přijímáme váhavě.

Je směšné, když lidé očekávají odpověď od Boha na své modlitby, ale neposlouchají Jeho rady.

Je směšné obviňovat Boha za zlo a utrpení ve světě, ale neděkovat mu za dobré a potěšující.

Počkejte ... ono to vlastně není vůbec směšné.

(Převzato z časopisu Kobylístek – leden 2008)

SATANOVA MOC

etlo se evangelium o člověku, který byl posedlý zlým duchem. Ježíš mu pohrozil: Č.,Umlkni a vyjdi z něho!“ Nečistý duch jím zalomcoval a s velkým křikem z něho vyšel (Mk 1,21-28).

Dnešní lidé si s těmito texty často nevědí rady. Racionalisté naopak tvrdí, že jim to nedělá potíže. Tehdejší doba, říkají, připisovala každou nemoc d'áblům. Vymítnout d'ábla tedy znamená totéž jako uzdravit nemocného. Mnohé texty to i naznačují. Stará východní náboženství připisovala všechno zlo nějakým živým bytostem. V Babylóně se praktikoval exorcismus, vymítání d'áblů při mnoha okolnostech: v nemocích, při nepohodách, při přírodních pohromách. Moc zlých duchů se viděla ve všem, co maří zdraví, práci a pohodu lid-

ského života. Není tedy divu, že tento způsob mluvy pronikl i do Bible.

Toto vysvětlení se zdá rozumným, bohužel až příliš rozumným. Těžko se dá uplatnit při všech vypravováních evangelia, nechceme-li úplně vyprázdnit jejich smysl. Kromě toho se vzdaluje od základního postoje Bible. Ta nemá v úmyslu prostě konstatovat, že zlo existuje, že jsou nemoci a pohromy, ale hledá jejich hlubší příčinu za oponou viditelného světa.

O démonech tedy mluví Písmo často. Musíme připustit, že je tu jistý vývoj. Na počátku se skutečně používá mluvy známé z okolních náboženství té doby a výrazy jsou dost primitivní. Ale zjevení zla roste poněkud jako protějšek opačného pólu: rostoucí poznání dobra, zjevení Boha. Byla-

li na počátku řeč o mnoha zlých démonech, ku konci se jakoby ztotožňují s jedním velkým, který má jméno Satan a vystupuje jako hlavní odpůrce Krista a jeho díla.

Právem si tedy položíme otázku: Je tento Satan skutečná osoba, nebo tu jde jenom o personifikaci všeho zla? Takové personifikace jsou ve všech mytologiích. Řecký Zeus nebo slovanský Perun je zosobnění přírodní síly, která poleká člověka v blesku a hromu, ve vodníkovi se vidí záluďná přitažlivost vody apod.

I toto vysvětlení se zdá přijatelné. Ale musíme si dát dobře pozor na to, jaké z něho plynou důsledky. Prostou mluvou bychom to asi vyjádřili takto. Perun sice neexistuje, ale existují blesky a hromy, těch se musíme bát a nevystavovat se nebezpečí v bouři. Podobně by se dalo říci: Nebojte se ďáblů, ale bojte se zla! To skutečně ve světě je a má hrozná následky.

A přece má toto rozumné řešení vážnou potíž. Všecko, co existuje stvořil Bůh a první kapitola Genese to výslovně u všeho poznamenává, že je to dobré. Kdyby existovalo zlo jenom samo o sobě, pak bychom obvinili Stvořitele, že je on přivedl na svět. To ovšem nemůže být. Na světě je zlo, protože tu jsou zlé osoby, které se samy dobrovolně zlými staly. Jsou to zlí lidé, ale Písmo mluví i o zlém duchu, Satanu. Jeho osobu si ovšem není radno představovat příliš lidsky, jinak by z toho vyšla maškarní fantazie. Rozhodně to však není nějaká slepá síla. Boj mezi dobrem a zlem se děje jenom tam, kde je svoboda.

Nějak i však přece jenom musíme moc zlého ducha ve světě představit. Klíč k tomu je tradiční slovo „sugesce“. Je to vliv, kterým označujeme vliv jedné osoby na druhou. Někdy bývá i velmi silný. Nebezpečné jsou zvláště tzv. masové sugesce, kterých užívají diktátoři, říká se jim případným slovem „svůdci lidu“. Krajní stupeň takového vlivu je hypnóza. Někdy se dostane do

takového vlivu druhé osoby, že ztratí všechnu kontrolu nad sebou a dělá to, co mu druhý sugeruje. Tyto vlivy mohou být k dobrému i ke zlému. Přesahují však i hranice styků viditelných.

To, čemu se říká posedlost zlým duchem, si tedy vysvětlujeme jako jistý druh hypnózy. Takoví lidé si nejsou vědomi toho, co dělají, mluví to, čemu sami nerozumějí. Hřeší, když klejí a spílají Bohu? Pochopitelně ne, protože jednají nedobrovolně. Když jsou uzdraveni, obyčejně si vůbec nevzpomínají na to, co se v době posedlosti dělo. Je takových případů mnoho? Jak je rozeznat od nemocí? Je potřeba velmi zdravého úsudku a duchovní zkušenosti. Církev nedovoluje, aby se posuzovaly tyto případy lehkovážně. Proto jsou i modlitby exorcismu, veřejné vymítání zlého ducha, značně rezervovány.

Z druhé strany si však nesmíme myslet, že je vliv Satana omezen jenom na takové případy. Je to opačná strana působení Božího. Bůh není činný jenom v zázracích, ale ve všem, co je dobré. Je naopak vliv jeho nepřitele ve všem, co je zlé. Světci, kteří měli lepší vhled do tajemství spásy, dosvědčují, že je vliv zlého ducha ve světě veliký. Ale také si jsou vědomí, že je i velká moc dobra v boji o vládu nad světem. Zvláštní moc připisovali modlitbě žalmů. Každý z nich je jakoby exorcismem, který očišťuje svět od moci zlého. Proto se modlívali žalmy i v noci, v době temnoty, která je obraz těch, kdo odpírají Kristovu světlu.

Za oponou viditelného světa se tedy vede neviditelný boj Krista a jeho odpůrce. My pak v tom máme účast. S Kristem připravujeme vítězství a s ním se cítíme silní, abychom přemohli všechny nástrahy. Velké národy se nebojí napadení od jiných slabších. Tak se ani světci nebáli veliké moci zla ve světě. Mají totiž za sebou toho, kdo už je potřel.

(Tomáš Špidlík)

KŘESŤAN V POSTNÍ DOBĚ

Liturgické období postu je zvláštní dobou proměny a zhodnocení utrpení, těžkostí a dokonce smrti, ve slávu vítězství. Tato proměna je podstatou velikononoční radosti.

Kde chybí víra, že utrpení, těžkosti, kříž nebo i smrt ve službě dobrému nejsou něčím konečným, podléháme tendenci všechno obtížné odmítnout a pokusit se o

jakoukoliv příjemnější cestu. Ta ovšem nemůže vést ani k vítězství, ani k vnitřní radosti a slávě.

Proto křesťané prožívají postní dobu ponoření do Kristova zápasu a smrti, aby se mohli radovat z jeho vítězství, darovaného všem lidem.

Text brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho.

MODLÍTE SE ROZTRŽITĚ?

PAK HLAVU VZHŮRU! I UMĚT ŘÍDIT VYŽADUJE ČAS A PRAXI.

David Torkington z knihy „Vždycky se může začít znovu“

Pokud máte s modlením stejné zkušenosti jako já, pak hlavu vzhůru, mám pro vás dobrou zprávu. Už svatá Terezie z Avily řekla, že nás při modlitbě bude neustále něco vyrušovat – alespoň na tomto světě. Bylo by velkou chybou považovat nesoustředěnost za znak toho, že se neumíme modlit; neboť co to znamená, když nás řekněme během půlhodiny stojedenkrát něco z modlitby vytrhlo? Znamená to, že jsme stojedenkrát překonali nesoustředěnost a opět upřeli pozornost k Bohu. Znamená to, že jsme opakovaně řekli „ne“ sobě a „ano“ Bohu;

stojedenkrát jsme projevíli nesobeckou lásku, která nám umožnila zemřít svému sobectví, jež ovládá i ty nejlepší z nás.

Aby se člověk naučil tomu nejdůležitějšímu, čemu se lidská bytost může naučit, totiž lásce, dobrovolně se uchyluje k modlitbě. Skrze ni se ve stanoveném čase cvičí v nesobecké lásce. Na procesu tohoto učení není vůbec nic pozoruhodného. Je založen na starém dobrém principu „Opakování matka moudrosti“.

Naučit se vařit, mluvit cizím jazykem nebo i řídit auto vyžaduje čas a praxi. A u modlení platí totéž.

INFORMACE - bude vás zajímat

CYKLUS PUBERTA

Čas dospívání dětí představuje pro rodiče nelehké období, na které se nelze nijak zvlášť připravit. Začíná už v 11 – 13 letech a na tento „běh na dlouhou trať“ neexistuje jednoduchý návod, jediná správná výchovná metoda. Možnost získat informace, povzbuzení a radu, prostor pro sdílení a vyjádření svých obav a pochyb-

ností rodičům dodává potřebnou sílu a chuť provést děti tímto obdobím co nejlépe.

Zveme Vás na cyklus seminářů pořádaných Centrem pro rodinu a sociální péči v Brně. Semináře probíhají v dané termíny vždy od 17:00 do 19:00 v přednáškovém sále CRSP, Josefská 1, Brno.

13.3. Aby věděli, že je máme rádi – manželé B. a J. Horští

Už nejsou malé děti, ale o to víc potřebují vědět, že jsou milováni a přijímáni. Dospívající děti touží po blízkosti rodiče a po rodičovské lásce, ale mnoho z nich právě v pubertě trpí pocitem nepřijetí a nepochopení ze strany svých rodičů. Jak jim mohou rodiče dát najevo svoji blízkost, ujistit je o své lásce a tak společně snáze projít tímto tak složitým obdobím?

27.3. Jak mluvit s pubertákem? – Mgr. Jindra Wojtková

Umění správně komunikovat se učíme již od mládí, ale přesto mnozí mluvit jasně a jednoznačně s druhými neumí. Především ve vztahu s dospívajícími, kteří vše prožívají velmi emotivně a přecitlivěle, může být zdrojem mnoha nedorozumění a problémů nedostatečná nebo špatná komunikace. Jak s odrostlými dětmi mluvit, aby nás slyšely a jak jim naslouchat, aby se nám svěřily a cítily se přijímané?

3.4. Odvaha mít autoritu – Mgr. Milena Mikulková

Pojem autorita máme často spojen s pojmem nadvláda, ovládání, strach, bezmoc. Jaký je skutečný význam autority pro děti v době puberty? Jaký vliv má na rozvoj svobody, kázně? Jak můžeme i v tomto věku autoritu dosáhnout a udržet? Jak se projevuje narušená autorita, z čeho pramení a k čemu vede? Jak optimálně pracovat s vlastní autoritou v rámci výchovy dospívajících dětí?

17.4. Být průvodcem – PhDr. Alena Zemanová

Jak dětem předávat důležité hodnoty, jak s nimi mluvit o citlivých tématech, jako jsou drogy, sexualita, jak u nich pěstovat otevřenost, odvahu a zároveň zodpověd-

nost za své činy? Mnozí rodiče, kteří chtějí být svým dětem dobrými průvodci složitým obdobím dospívání, hledají na tyto a podobné otázky odpověď. Hledají způsob, jak svým dětem citlivě pomoci v procesu zrání, uvědomování si sama sebe, hledání vlastní identity.

SETKÁNÍ MLÁDEŽE NA VELEHRADĚ

ActIv8 - setkání české a slovenské mládeže na Velehradě se uskuteční letos od 18. do 20. července.

Smyslem setkání je umožnit mladým lidem prožít oslavu Světového dne mládeže (SDM) s církví. Název ActIv8 (čteno „aktivejt“, vychází z angl. „activate“ - povzbudit, pohnout se, rozhýbat k činnosti). Vychází z biblického odkazu motta SDM: Sk 1,8 (Act 1 v8). Věk účastníků: 14 až 30 let.

Registrace proběhne na místě. Není třeba se dopředu hlásit. Ubytování ve vlastním stanu. Příspěvek na setkání je 100 Kč. Více informací: www.actlv8.cz

SVĚTOVÝ DEN MLÁDEŽE V SYDNEY - 15.-20.7.2008.

Heslem XXIII. světového dne mládeže v Sydney v Austrálii je verš: *Dostanete sílu Ducha Svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky* (Sk 1,8).

Odlet z Prahy nebo Vídně mezi 1. až 8. červencem. Přílet do Prahy nebo do Vídně po 26. červenci.

Bližší informace podá Sekce pro mládež ČBK, Thákurova 3, 16000 Praha 6, e-mail: sydney@signalny.cz, www.wyd2008.org, www.sydney2008.signalny.cz

FARNÍ ŽIVOT

PRAVIDELNÉ AKCE

• Každou neděli při mši sv. v 9 h u sv. Mikuláše je během kázání **program pro malé děti** s katechetkou na faře.

• Každou neděli při mši sv. v 11 h u sv. Jana Kř. u kapucínů je během kázání **program pro předškolní děti** v sakristii.

• Každou neděli po mši sv. v Příměticích je na faře otevřena **knihovna**.

• Každou neděli po večerní mši sv. u sv. Kříže u dominikánů je do 19.30 h **adorace**.

• Každé pondělí od 15.45 h na faře u sv. Kříže u dominikánů ve Znojmě se koná **setkání aktivních členů Mariiny legie**.

• Každé pondělí před večerní mší svatou u sv. Kříže u dominikánů je **modlitba růžence za mír**.

• Každé pondělí v 18 h v Únanově **dětská mše**.

• Každé úterý v 19.00 h na faře u sv. Kříže je **zkouška chrámového sboru**.

• Každou středu v 18. h na faře v Louce je **mše sv. pro děti a mládež**.

• Každou středu po večerní mši sv. u sv. Kříže u dominikánů je do 19 h **adorace**.

• Každý čtvrtek v 18 h (v zimním období v 17 h) v Kuchařovicích **dětská mše**.

• Každý pátek v 17 h u sv. Jana Kř. u kapucínů **mše sv. po celý školní rok**.

• Každý pátek v 17 h je v Příměticích **dětská mše**

• Každý první pátek v měsíci v kostele sv. Markéty v Příměticích je příležitost ke krátké adoraci po mši sv. v 18 h. Během adorace je možnost přistoupit ke svátosti smíření.

• Každý pátek v Louce na faře v 19.30 h **mše sv. s mládežnickými zpěvy a katechezí**; po mši sv. volné povídání ve společenství; jsou zváni všichni, zvláště mladí lidé.

• Každou sobotu ve 14.30 h v **Nové nemocnici** mše sv.

• **V zimním období** budou mše sv. ve všední dny v Příměticích, Kuchařovicích, a Mramotících posunuty o hodinu dříve v 17.00 h.

PŘIPRAVUJE SE

• 1.3. **První sobota** v Hl.Mašůvkách v 17 h měsíční pouť, mši sv. celebruje P. Josef Hudec, probošt; v 16.30 h křížová cesta; autobus ze Znojma ojíždí v 16 h.

• 2.3. v 15 h **křížová cesta** u sv. Mikuláše, v 16 hod na faře u sv. Mikuláše **promítání** filmu Sv.Don Bosko - I.část

• 6.3. ve 20 h **adorace** u sv. Mikuláše před 1. pátkem.

• 7.3. **první pátek** – u sv. Jana Kř. u kapucínů mše sv. v 8 a 17 h; celodenní výstav Nejsvětější Svátosti; sv. zpověď od 15 h.

• 7.-8.3. – z pátku na sobotu – bude loucká farnost organizovat k závěru postní doby **pěší postní pouť ze Svatého Kopečku na Svatý Hostýn**; pěší pouť se uskuteční v noci z pátku na sobotu.

• 9.3. v 15 h **křížová cesta** u sv.Mikuláše; v 16 h na faře **promítání** filmu Sv.Don Bosko II.

• 9.3. v 15.00 h. v **Popické kapli** měsíční modlitba za víru v příhraničí, pěší ve 14 hod z Kraví hory půjdou sami (obvyklý termín je tentokrát posunut o týden dříve)

• 15.3. v Brně na Petrově celodenní **setkání mládeže s o.biskupem**;

- 16.3. **Květná neděle**
- 20.3. **Zelený čtvrtek**
- 21.3. **Velký pátek** – den přísného postu;
- 22.3. **Bílá sobota**
- 23.3. **Boží hod velikonoční – u sv. Mikuláše výjimečně v 10 h mše sv. s přímým přenosem na ČT 1;**
- 30.3. **změna času na letní** – hodiny se posouvají o 1 hodinu dopředu;

TELEVIZNÍ PŘENOS VELIKONOČNÍ BOHOSLUŽBY ZE ZNOJMA

23.3. 2008 o Božím hodě velikonočním v 10 hod bude přímý přenos mše sv. ze Znojma z kostela sv. Mikuláše na ČT 1. Z tohoto důvodu bude také menší změna pořadu bohoslužeb.

V kostele sv. Kříže bude mše sv. v 8 hod a v 18 hod, v kostele kapucínském v 11 hod a u sv. Mikuláše v 10 hod. (Obvyklé mše sv. v 9 h u sv. Mikuláše a v 10 h u Sv. Kříže tentokrát nebudou). Je to mimořádná příležitost, která má být také

svědectvím náboženského života ve Znojmě bez rozlišování o kterou se právě jedná farnost. Proto moc prosím, abyste tuto mši sv. podpořili svou účastí a s trpělivostí přijali změnu času, který si vymínila televize. Jedná se o podnět české televize, která chce presentovat také náboženský život v menších městech.

P.J. Bartoš, děkan

POŘAD BOHOSLUŽEB VE ZNOJMĚ O VELIKONOCÍCH

	Zelený čtvrtek 20.3.	Velký pá- tek 21.3.	Velikonoční vigilie Bílá sobota 22.3.	Neděle Zmrtvýchvstání Páně 23.3.
sv. Mikuláš	16.00	16.00	18.00	10.00 *
Sv. Jan Kř.				11.00
sv. Kříž	18.00	18.00	20.00	8.00; 18.00
sv. Václav	18.00	18.00	20.00	8.00
sv. Hippolyt	19.00	19.00	20.00	10.30
Šatov – pro Šatov, Hnanice, Havraníky	19.00	19.00	20.00	9.45 Šatov a Hnanice 11.15 Havraníky
Konice	17.00	17.00		8.00
Přímětice Kuchařovice Mramotice	Pořad bohoslužeb bude oznámen v ohláškách při nedělních bohoslužbách			

*Televizní přenos mše sv.

Květná neděle: pořad bohoslužeb jako v neděli; svěcení ratolestí.

17.-19.3. (pondělí – středa) u sv. Kříže budou též ranní mše sv. v 6.45 h.

Zelený čtvrtek: po večerní mši sv. adorace do 21 h. U sv. Mikuláše 20-21 h adorace; kostel otevřen do 22 h.

Velký pátek: v 7 h u sv. Kříže ranní chvály; v 15 h pobožnost Křížové cesty; po večerních obřadech u Božího hrobu adorace do 20 h. U sv. Mikuláše v 15 h Křížová cesta; 21.00 h Křížová cesta v Gránicích.

Bílá sobota: v 7 h u sv. Kříže ranní chvály; u sv. Mikuláše od 8 hodin soukromá adorace u Božího hrobu (dary u Božího hrobu jsou na podporu křesťanů ve Svaté zemi).

Boží hod velikonoční: při dopolední mši sv. svěcení pokrmů;

KŘÍŽOVÉ CESTY V POSTNÍ DOBĚ:

- u sv. Mikuláše každou postní neděli v 15 h a v 16 h promítání filmu
- u sv. Kříže v pátek v 17.20 h a v neděli ve 14 h
- u sv. Jana Kř. každou středu a pátek ráno v 7.30 (přede mší sv.)
- u sv. Václava každou neděli v 17 h
- v Mramoticích v neděli ve 13.45 h a ve středu přede mší sv.
- v Kuchařovicích v neděli ve 13.45 h a ve čtvrtek přede mší sv.
- v Příměticích v neděli ve 13.45 h a v pátek přede mší sv.
- v Gránicích na Květnou neděli 16.3. ve 14.30 h
na Velký pátek 21.3. ve 21 h

PŘÍLEŽITOST K VELIKONOČNÍ ZPOVĚDI VE SVATÉM TÝDNU

	17.3. pondělí	18.3. úterý	19.3. středa
sv. Jan Kř.	15 – 17 h	15 – 17 h	15 – 17 h
sv. Kříž	od 6.00 h od 15.00 h	od 6.00 h od 15.00 h	od 6.00 h od 15.00 h
sv. Václav			17 – 18 h
Přímětice Kuchařovice Mramotice	Termíny budou oznámeny v ohláškách při nedělních bohoslužbách		

Pokoj a radost pramenící z Kristova
zmrtvýchvstání
všem čtenářům
přeje redakce